

1

2006. JANUÁR

Szivárvány

GAZDAG ERZSI

Új év

Köszöntlek, új év
új világa!
Hozz békességet
a világra!

Terülj, terülj ki,
tarka kendő!
Add elő kincsed,
új esztendő!

Ha új esztendő
én lehetnék,
minden gyermeket
úgy szeretnék,
mintha tulajdon
enyém lenne;
a jövőmet
látnám benne.

Minden gyermekszív
rubinláda,
s egy-egy új év van
abba zárva.

Kerek életfája,
szép tizenkét ága,
szép tizenkét ágán
ötvenkét virága,
ötvenkét virágán
hét gyöngylevelecske,
hét gyöngylevelecskén
huszonnégy erecske.

*(az év 12 hónapja,
52 hete, a hét napjai,
a nap 24 órája)*

**Boldog új évet
kívánunk!**

Valamennyit ugrik élteben a szarka,
Valahányat billent annak tarka farka,
Valahány szarkának farka tolla tarka,
Oly sokáig tartson a szerencse marka!

Magyar népköltés

BAK SÁRA rajzai

ZÁGONI BALÁZS

Szánkós mese

Karácsony elmúlt már, de még nem kezdődött el az óvoda.

Barni gyakran leült a szoba közepére, a karácsonyfa alá, és játszott az ablakos vonattal, amit az Angyaltól kapott. Aztán kinyújtózkodott, elkapta a legközelebbi szaloncukrot, kicsomagolta az ezüstpapírból, és hamm, bekapta. Egy idő után a szaloncukrok elfogytak a fa alsó ágairól, és már az se volt elég, ha Barni lábujjhegyre ágaskodott. Be kellett hoznia egy konyhaszéket. Szopogatta a cukrot, és bámult kifele az ablakon. Két dologra gondolt: arra, hogy ezen a télen miért nem hullott még semmi hó, és hogy miért nincs egy jó barátja a közelben, akivel játszhatna?

Mindkettőt meghallhatta az Angyal, ugyanis egyik este megérkezett Vásárhelyről Örsi, Barni unokatestvére, és mintha szintén a vásárhelyi vonattal jött volna, sok-sok apró pe-

helyben elkezdett hullani a hó is.

Barni nagyon szeretett Örsivel játszani, mert Örsi második osztályba járt, és nagyon sok mindent tudott. A legjobban azt csodálta Barni, hogy ha Örsi ránézett a naptárra, egyből meg tudta mondani, hányadika van! Ha együtt játszottak, Barni úgy érezte, hogy ő is pont olyan nagy, mint Örsi.

Szóval megérkezett Örsi, és vele a havazás is. Apa és Anya bejelentette, hogy szánkózás

lesz. Vették a nagy zöld szánkót meg a kicsi pirosat, és kimentek a Szélső utcára. A Szélső utca a hegy tetejéről indult, a Hajnal negyedből. Ott a gyerekek magas tömbházakban laktak, és minden reggel lifttel indulhattak iskolába. Barni irigykedve gondolt rájuk.

– Most is milyen jó lesz nekik – gondolta –, ha egész éjszaka hullani fog a hó, reggelre már az ablakukig ér, csak kirakják a szánkót az ablakon, és száguldanak lefelé a domboldalon.

A Szélső utcán nyugodtan lehetett szánkózni, mert ahogy lehullott az első hó, az autók eltűntek róla egészen tavaszig. A Szélső utca alján pedig volt egy lapos rész, ahol könnyen meg lehetett állni. De ha nem figyelt az ember, vagy nagyon belejött a szánkózásba, akkor tovább ment, egészen odáig, ahol a Szélső utca a Kőkert utcával találkozik. Itt viszont már jártak autók. Veszélyes volt idáig lecsúszni. Amikor kiértek a Szélső utcára, Anya és Barni felültek a kicsi szánkóra, Apa és Örsi a nagyra. De még nem indultak el, mert a dombtető felől nagy kiabálás hallatszott. Ha-

marosan meg is jelentek a Hajnal negyedből a gyerekek, kurjongatva száguldottak lefelé, ki szánkón, ki nejlon zacskón, ülve, hason vagy háton fekvé. Mikor mind eltűntek a kanyarban, Barniék is elindultak. Barni és Anya egy kicsit lassabban, Apa és Örsi pedig gyorsabban. Barni szerint azért mentek lassabban, mert Anya óvatos volt, és fékezett. Örsi szerint ők azért voltak gyorsabbak, mert ketten sú-

lyosabbak, mint Barni és Anya. Hamarosan engedték Örsit egyedül szánkózni, de a lelkére kötötték, hogy ne menjen lejjebb a lapos résznél. Barni hol Apával, hol Anyával ereszkedett.

– Én is akarok egyedül menni, mint a nagyok! – mondta Barni.

– De te még nem vagy elég nagy, Barni fiam – mondta Apa. – A szánkót irányítani kell.

– Ha Apa rajta ül, akkor nem tudom irányítani! – duzzogott Barni.

Végül megengedték, hogy egyedül csúszson le, de úgy, hogy Apa szaladt mellette. Barni most tényleg ügyesen irányította a szánkót! Aztán már nem volt szükség Apára. Barni is felhúzta a szánkót a negyedik házig, ráült, és lecsúszott. Versenyeztek is Örsivel, de mindig Örsi nyert.

– Azért nyersz, mert te súlyosabb vagy, mint én – mondta Barni.

– Nem, hanem azért, mert te félsz, és mindig fékezel – vágott vissza Örsi. – De nézd meg, én milyen bátor leszek, lemegyek egészen a Kőkert utcáig!

– Azt nem szabad! – mondta Barni. – Apa megtiltotta!

– A Hajnal negyedi gyerekek is lementek.

– De nekünk nem szabad, Örsi! – kiáltott Barni, de Örsi akkorra már elindult.

Elért a lapos részhez, és letette a lábát. De ahelyett, hogy fékezett volna, még jobban meghajtottta magát. Barni csak bámult, és közben egyre gyorsabban futott az ő szánkója is. Örsi leért a Kőkert utcába, és nagy hóport kavarva megállt.

Barni ekkor ért a lapos részhez. Nagyon szeretett volna lemenni az utolsó lejtőn is, mint a többiek, de Anyára nézett, aki a pálya szélén állt, és éppen őt nézte mosolyogva. Barni két lábát a földre nyomta, fékezett. Szállt a hópor, a szeme is megtelt vele, de szánkója a lapos rész végén szépen megállt.

És Barni elkezdett keservesen sírni.

– Anya, Anya, én még nem vagyok nagy! Nem tudok lemenni az utolsó lejtőn!

Anya ölbe kapta Barnit, aki úgy nézett ki, mint egy könnyező hóember, összevissza pusztította, és szorosan magához ölelte. Apa közben Örsi után szaladt, nagyon megszidta a szófogadatlanságért, és elindultak felfelé.

– Kicsi Barnim – mondta Anya –, te most sokkal, de sokkal nagyobb voltál, mint Örsi, és az összes Hajnal negyedi kisfiú, tudod?

Barni abbahagyta a sírást, és ezen a furcsa dolgon kezdett gondolkodni, amit Anya mondott az imént.

A szánkózásnak vége lett, Barni húzta hazafelé a kicsi piros szánkót, Örsi a nagy zöldet, és Barninak egyre azon járt az esze, hogy ugyan bizony, hogyan lehetett ő most nagyobb azoknál a kisfiúknál, akik mind-mind iskolába járnak már?

Ti tudjátok?

Kívánjuk, hogy az új évben csupa
finom teával, tejjel, kakaóval, borral
teljen föl minden dézsa, findzsa,
kancsó, korsó.

KÖSD ÖSSZE

a kis edényt a hozzá
tartozó naggyal.

RAJZOLJ

jelet melléjük aszerint,
hogy mibe mit szoktunk
tölteni. Lehet, hogy
több félet is.

○ TEJ

● TEA

■ BOR

✗ ÜDÍTŐ

▼ VÍZ

LÁSZLÓ NOÉMI

Januári morfondír

Az év eleje égzsák:
hó szakad belőle,
jégvirág hull belőle.
Föltelnek a dézsák,

a findzsák és a kancsók
forralt teával, borral;
a szemek csillagporral,
békével a haragvók.

Az év eleje korsó,
napfény csöpög belőle,
felleg bugyog belőle,
ameddig az utolsó

cseppecske ki nem csöppen
az északfényű úrból,
az érthetetlen úrból,
s az évek eggyel többen

feküsznek eltemetve,
mint hó alatt a medve.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

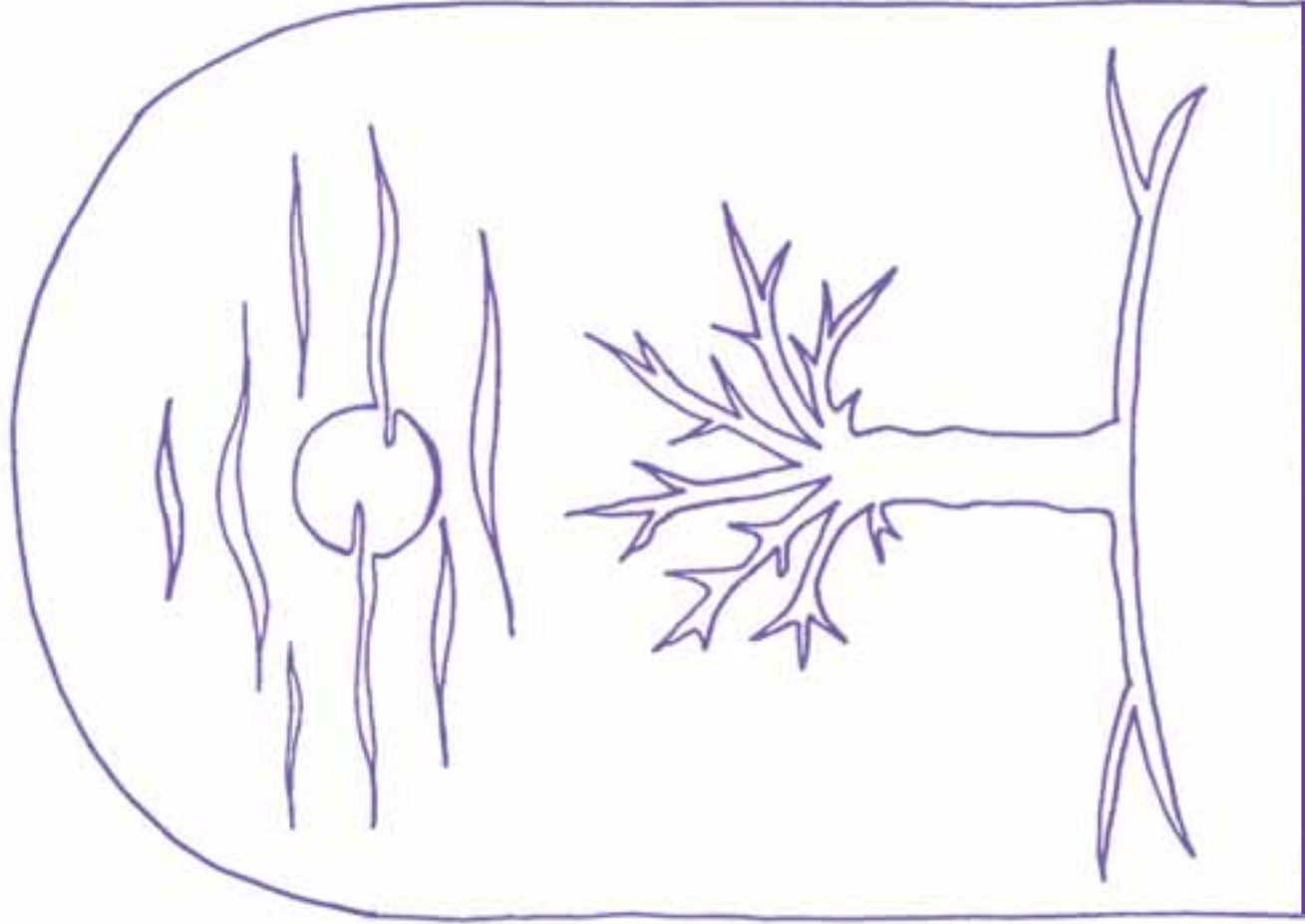
SZALAI BORBÁLA

Talán álom, talán mese

Talán álom, amit látok?
Vagy a mesék földjén járok?
Pici meggyfánk a házvégben
olyan most, mint a mesében:
nincs zöld lombja, nincs levele,
piros meggyel sincsen tele.
Fehér köntös van most rajta,
csupa csipke minden gallya.
Körülötte szél se rebben,
pici meggyfánk meg se rezzen:
olyan, mint egy porcelánfa –
porcelán a gallya, ága.
Így áll fehér köntösében,
mesebelin, hófehéren,
gyönyörűszép új ruhában:
csupa csipke zúzmarában.

SOÓ ZÖLD MARGIT rajza

Vágd körül a boltívet, majd óvatosan nyesegesd ki a vonalakon belüli feületeket. Az ablakra ragasztva épp olyan lesz, mint a versbeli havas megyfa.

ALFÖLDY ANDREA, SZILÁGYI MÁRIA nagyváradi tanító nénik ötlete

TARBAY EDE

Hó, hó, hó

Hó, hó, hó,
fehér csillag-takaró.

Kucsma ül a lámpán,
bunda házak hátán,
lepedő a réten,
köpönyeg a kerítésen,
foszlik,
porzik,
kavarog a szélben.

Hó, hó, hó,
fehér csillag-takaró.

RAJZOLD

mindenik ruhadarab mellé,
hogy ki szokta viselni:

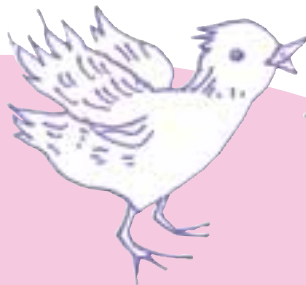

KÖSD ÖSSZE

ami ugyanabból az anyagból
készült.

FORRÓ ÁGNES rajzai

KARIKÁZD BE

zölddel, ami zenélni tud,
pirossal, ami hangszer.

A KOCSI NYIKORGÁSA

A KOCSI HEGYNEK FEL ALIG VÁNSZOR-
GOTT, S VONTATOTTAN NYIKOROGTA:

– JÉZUSOM, SEGÍTS MEG! JÉZUSOM, SE-

GÍTS MEG!

VÖLGYNEK LEFELE BEZZEG VÍGAN GURULT, S FRISSEN NYI-
SZOGTA:

– HA SEGÍTSZ IS, HA NEM IS, LEMEGYEK ÉN MAGAM IS!

HANEM KORÁN BÍZTA EL MAGÁT, MERT EGY NAGY KŐRE

SZALADT, S CSAK ANNYIT KI-
ÁLTOTT:

– RECCS!

VOLT KERÉK, NINCS KE-
RÉK. CSEND VAN.

**Adjátok elő a kis mesét
utánozva a kocsi mozgását,
hangját.**

FORRÓ ÁGNES rajzai

**Vágd ki a bélyeget, és
ragaszd a gyűjtőlapra!**

A JÉGHEGY

Norvég mese

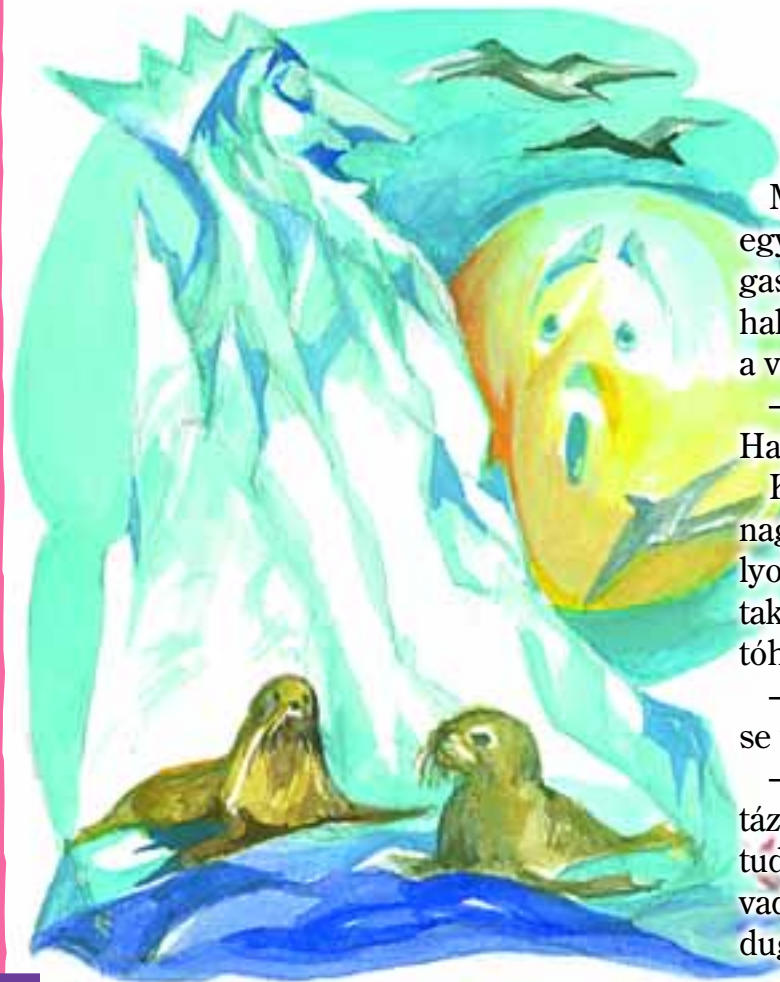
Messze-messze északon gögösen úszott egy jéghegy a tengerben, jégkoronás fejét magasra tartotta, hátán fókák játszadoztak, alatta halak tanyáztak, oldaláról sirályok szálltak fel a végtelen tengerre.

– Én vagyok a tenger királya! – kiáltotta – Hatalmasabb és erősebb mindenkinél!

Kacagott, hogy csak úgy rázkódott belé. A nagy rázkódástól megijedtek a fókák. A sirályok felrebbentek, a halak pedig mind elúsztak a közeléből. A nap éppen akkor bújt ki a látóhatár szélén a tengerből, és így szólt hozzá:

– Tudd meg: a dicsekvés és a kérkedés sose vezet jóra!

– Mit akarsz, nap, te öreg golyóbis? – hahótázott a jéghegy. – Hiszen még annyira sem tudsz átmelegíteni, hogy jégszakállam megoldjon! Hiszen csak a fejemet és a nyakamat dugom ki a vízből. Óriási testemet a tengerbe

rejttem. Ezért félnek annyira tőlem a nagy hajók, ha a közelembe érnek!

A nap rettenetesen megharagudott a beképzelt jéghegyre. De csak ennyit mondott:

– Még találkozunk!

S azzal eltűnt a fellegek mögött.

A büszke jéghegy pedig úszott, úszott egyre lejjebb és lejjebb a napfényes dél felé. A sirályok, a fókák és a halak figyelmeztették: ne menj meleg vizekre! De a jéghegy nem hajlott a szavukra.

Újra előbújít a nap a tenger szélén. De most

nem volt sápadt és gyenge, mint fent északon! Tüzes sugarai vakító fényesen csillogtak a hullámzó vízen. Egyre izzóbban tűztek... Egyszer csak érezte a jéghegy, hogy büszke koronája meglazul, hatalmas teste meggyöngül.

Most már nem dicsekedett! Most már úszott volna visszafelé a hideg északra, de a hullámok útját állták, és lefelé sodorták.

A nap végignézte, miként kisebbedik, hogyan olvad szét. Azután csendesen csak ennyit mondott:

– Megmondtam, jéghegy, még találkozunk...

SZEPES MÁRIA

Csutak Lizi árnyéka

Csutak Lizi sok kis testvé-
rével együtt a Déli-sarkvidék
jégmezőjén élt.

Csutak Lizi semmiben sem
különbözött a többi kis ping-
vintől, míg egyszer az időjá-

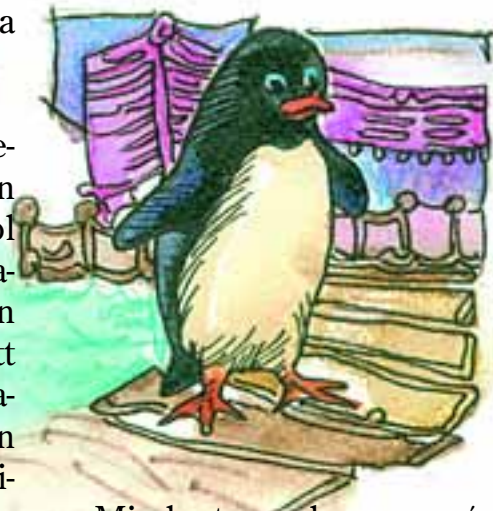

rásfigyelő telep egyik tagja
azt nem mondta neki:

– Szervusz, Csutak Lizi!

Ettől a szép névtől a be-
gyes kis pingvint egyszeriben
elfogta a büszkeség. Attól
fogva, ha testvérkéivel liba-
sorban, illetve pingvinsorban
lépkedett, majd hanyatt esett
a büszkeségtől. Folyton a sa-
ját árnyékát figyelte a jegesen
csillogó talajon. Ezért a többi-
ek, akik utána totyogtak,
gyakran beleütköztek, és
egymás hegyire-hátára buk-
tak. Pingvin mama alig tudta
szétválasztani őket, annyira
összegabalyodtak. Meg is
szidta érte Lizit.

Sokszor álldogált a tenger-
parton, s egyszer az emberek
után totyogott a hajóhídon,
fel a hajóra.

Mindent rendre megné-
zett odafent. Elhatározta,
hogy testvérkéit is elhozza.

Úgy is lett. Felvezette a ha-
jóhídon a kis pingvineket,
közben szüntelenül magyará-
zott nekik. Úgy viselkedett,
mintha övé volna az egész ha-
jó. Testvérkéi roppantul cso-
dálkoztak, és nagyon tisztel-
ték Csutak Lizit. Mivel azon-

ban most már sokan voltak, feltűntek a kapitánynak. Az az ötlete támadt, hogy a díszes társaságot ketrecbe zárja, és elviszi az állatkertbe.

Mire észbe kaptak a kis pingvinek, már bent csücsültek egy magas ketrecben. Egymáshoz bújtak, és félel-

mükben sírva fakadtak.

Csutak Lizit nagyon bánította, hogy a testvérei bajba kerültek miatta. Addig törte a fejét, míg rájött, hogy ha egymás hátára állnak, sorra kimehetnek. Éjszaka, amikor mindenki aludt, kimásztak börtönükből, egyedül Csutak Lizi maradt a ketrecben, mert neki már nem volt kienek a hátára felkapaszkodnia.

– Mit csináljunk? – szipogtak a többiek a ketrec körül tanácstalanul.

– Menjetek, siessetek! – sürgette őket Csutak Lizi hősiesen. – Meneküljete a partra legalább ti!

Reggel a kapitány látva, hogy egy szál csapzott kis pingvin gubbaszt a ketrecben, azt is a tengerbe hajította.

– Mihez kezdjek ezzel a kis hitvánnyal? – szólt nevetve-bosszankodva.

Csutak Lizi boldogan partra úszott, és visszatért a családjához. Azontúl nem büszkélkedett a nevével, nem vágyott kalandokra, hanem rendszeren, vidáman totyogott testvérkéivel együtt a pingvinsorban.

Elbúcsúztunk az elmúlt Esztendőtől, hogy máris köszöntsük a Újat. A Felnőttekkel együtt bizonyára Ti is várjátok, vajon mi jót hoz az új esztendő. Én is várom ezt Típetupával és Barátainkkal együtt, noha bevallom, ez nálunk egy kicsit másképpen van, mint Tifelétek.

Ti, emberpalánták ugyanis nőttök. Apróságokból gyerekekké cseperedtek, aztán iskolásokból középiskolásokká, majd felnőttekké váltok. A felnőttből családos

Dénes Mária, Varsolc

ember, édesanya-édesapá lesz, aztán nagyanyóvá-nagyapóvá öregszik.

Mi ketten azonban, kedves feleségemmel, Típetupával és egyéb hozzánk hasonló mesefigurával együtt soha se voltunk kisebbek, és nagyobbak se leszünk, mint amekkorák vagyunk. Jó barátai, pajtásai voltunk Születeknek is, amikor még ők voltak akkorák, mint ti most – és azok maradunk a ti gyermekeiteknek is, majd ha ti felnőttek lesztek.

Mi nem öregszünk, és soha meg sem halunk, mint az emberek szoktak, amikor már belefáradtak az életbe. Mi egyszerűen „elmegyünk a lombhullással”, de

Jakab Noémi, Marosvásárhely

nem holmi fáradtság vagy betegség mián. Akkor megyünk el, amikor úgy véljük, hogy kis Barátainkat már nem érdeklik a rólunk szóló mesék, nem érdekli őket a sorsunk, nem írnak nekünk levelet, tehát választ se várnak tőlünk. Akkor majd nem kopogtatunk be óvodátokba-osztályotokba, otthonotokba sem, meghúzódnak majd a könyvespolcokon – és hallgatunk.

Ez az idő azonban még

nem jött el, erről árulkodnak kedves leveleitek-rajzaitok. Örömmel tudatom, hogy ha a bácsi, akinek leveleimet díktálom, nagyon elfárad, már megvan, akinek tollba mondhatom majd postámat.

No, egyelőre ez is a jövő zenéje. A jelené az, hogy már benne járunk az új esztendőben, annak is első és legtéllebb hónapjában, a januárban. Legtéllebb – mert leghidegebb. Mégse szomorú hónap ez: Ti jókedvűen szánkáztok-korcsolyáztok-síztek-csúszkáltok a jégen-havon, állítottok

sárgarépaorrú hóembert, amit Székelyföldön murokorúnak mondanak. Az öregek a nap-mint nap növekedő nappaloknak és kurtuló éjszakáknak örvendeznek, ami azt jelenti, hogy a Tél sem tart örökké. Mire megúnnátok, megcseppen az eresz – elérkezik a Tavasz.

De ne siessük el a dolgot, hiszen a Télnek is megvan a maga szépsége, ezt Ti igazán tudjátok, hiszen kétszer is nagy örömet hoz nektek: amikor lehull az első hó – és amikor eltakarodik. Nos,

ezen sokféle öröm mellé kívánok nektek, minden erdei Barátom nevében és a jó Típetupáéban is – Boldog Új Esztendőt!

Melyhez hasonló jókat,
CSIPIKE

Forgács Péter, Margitta

Címlap-hátlap: Balog Blanka, Gyergyócsomafalva; **Gyórfy Hajnalka**, Barót; **Halász Róbert**, Rév; **Kovács Bianka**, Margitta; **Munteán Anita Melánia**, Felsőboldogfalva; **Péter Beáta**, Ivó; **Szőcs Magdolna**, Erdőfüle; **Vajnár Antónia**, Marosvásárhely.

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXVII. évfolyam, 291. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Szerkesztik: ZSIGMOND EMESE főszerkesztő, MÜLLER KATI képszerkesztő. Arculatterv: KÖNCZEY ELEMÉR. A szerkesztőség postacíme: 401050 Cluj, Str. L. Rebreanu Nr. 58. ap. 28. C.P. 137. Telefon/Fax: 0264/541323. E-mail: napsugar@mail.dntcj.ro Megrendelhető a szerkesztőség címén. **A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont RO14RNCB2200000005690001 B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622** Készült a kolozsvári TIPOHOLDING Rt. Nyomdájában. ISSN 1221-776x. **Ára 1,2 lej**

Kedves téli hónapok,
hozzatok már énnekem
gyerekek hangjától
hangos szánkódombot.
Így várom én a telet,
azt a hideg, havas, pelyhes,
csillogó-villogó, kedves telet.

Pál Tímea, Hosszúmező

Szabó Apor Örs, ▲
Sepsiszentgyörgy

Egy februári deres
reggel két kis cinege
beszélgetett.

– Hogyan tudnánk
eltenni egy kis me-
leget, Miki? – kér-
dezte Péter.

Még beszélget-
tek, mikor megnyílt
egy ablak, és egy

kislány magvakat szórt az etetőre. Bol-
dog volt a két kis cinege. A kislány me-
legséget érzett a szívében.

Péter Márk, Ágya

A gyerekek játszanak,
hóembert faragnak.
Az erdőben a szarvast
kergeti a farkas.
Roppan a hó,
a szarvas megijedt.
Fél, hogy a farkas
rálel a nyomára.

Czompa Ingrid,
Magyarberkesz

◀ **Molnár Emese,**
Balavásár

Minden gyermek
igyekszik,
a kis szánkót
kikeresik.

Messze száll a kacagásuk,
viszi a szél vidámságuk.
Összehívom bizony őket,
hóember készítésére.
Együtt örülünk a télnek,
a fehér ruhás mindenségnek.

Gál Renáta, Gyergyóalfalu

Kovács Mirjám Petra,
Kolozsvár

**Székely
Szidónia,
Maros-
vásárhely**

Csipike az erdők manója,
Bírsz-e járni a nagy hóban?
Van-e ételed és tüzelő?
Mert még messze a tavaszelő.
Tombol a tél, és süvít a szél,
Minden gyermek rólad beszél.
Mindenkinek van egy mondókája,
Vajon mit csinálhat
az erdők manója?

De ha eljön végre a kikelet,
Biztos küld nekünk levelet.
Minden nap benézek a postára,
Jött-e válasz írásomra?

Benedek Karola, Hosszúmező
Kimegyek a hóba,
Ülök a szánkóra.
Aztán újra bejövök,
Iskolába készülök.
Iskolában tanulok,
Majd hazabaktatok.
Leírom a leckét,
Olvasok egy mesét.
**Péter Abigail Boglárka,
Magyarlóna**

Jaj, de jó, hull a hó!
De jó, hogy hull a hó!
Szép, fehér takaró.
Hőembert csinálni jaj, de jól!
Gergely Jessica, Margitta

**A szilágysomlyói
II. F osztály**

Volt egyszer egy kicsi ház,
volt rajta sok csokimáz.
Mindenki csak odajárt,
s jól megtömte a hasát.

Aladár is oda járt,
megtöltötte a hasát.
Csokimáz és forró láz,
megártott a csokimáz.

Anyukája megszidta,
szobafogság volt a jussa.
Nem ment többet oda már,
még ha a legjobb barátja
is hívta már.

**Timár Tímea,
Csíkszentdomokos**

**Lacz
Bernadett,
Csíkménaság**

**Kincses
Szabolcs,
Szováta**

Memo-kártya

A borító belső oldalára ragassz rajzlapot, vágd ki a kártyákat, és a rajzzal lefele fordítva rendezd sorba őket. Két kártyát találomra fordíts fel. Ha párosak, emeld ki – ezek a tieid. Ha nem, fordítsd vissza őket. A következő játékos ugyanígy tesz. Ha megjegyzed, hogy hol milyen kártyát láttál, a következő fordulóban már nem vaktában fordítod meg a két kártyát, s egyre többnek találod meg a párját.

